

Ένα Ξεχωριστό Δημόσιο Σχολείο

Πριν δύο χρόνια, επισκέφθηκα για πρώτη φορά το Γυμνάσιο της νέας μου γειτονιάς, για να το γνωρίσω και να μάθω τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να κάνω τη μεταγραφή του γιου μου από ιδιωτικό σχολείο. Το πρόσφατα ανακαινισμένο νεοκλασικό κτίριο ήταν μια ευχάριστη έκπληξη και στην αρχή της σχολικής χρονιάς διαπίστωνα την προσπάθεια της διεύθυνσης, των καθηγητών και του Συλλόγου γονέων να εμπνεύσουν στα παιδιά φροντίδα και υπευθυνότητα για το σχολείο τους.

Στη διάρκεια της σχολικής πορείας του γιου μου, βίωσα αρκετές αρνητικές εμπειρίες και στη λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος, αλλά κυρίως από το έλλειμμα γνώσης και ευαισθησίας εκπαιδευτικών, που δυστυχώς είναι συχνό σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Έτσι ήμουν επιφυλακτική και μάλλον απολογητική στην πρώτη μου συνάντηση με τη διευθύντρια και την υποδιευθύντρια του σχολείου.

Με ευγένεια και προσοχή άκουσαν τις πληροφορίες για τις ιδιαιτερότητες του παιδιού -- ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι από άλλη φυλή με συναισθηματικές, κοινωνικές και μαθησιακές δυσκολίες -- και με ένα ήρεμο και φιλικό χαμόγελο με κάλεσαν για την εγγραφή τον Σεπτέμβριο. Ήταν η πρώτη φορά που δεν χρειάστηκε να διεκδικήσω το αυτονόητο: ισότιμο δικαίωμα του παιδιού μου στη σχολική ένταξη.

Επιτέλους, συνάντησα ένα σχολείο που παρέχει στους γονείς και τους μαθητές την ασφάλεια της επίγνωσης του εκπαιδευτικού και κοινωνικού του ρόλου.

Ένα δημόσιο σχολείο που προσφέρει αγωγή και μάθηση, σέβεται την προσωπικότητα των μαθητών του, κατανοεί και αποδέχεται τη διαφορετικότητα και τη δυσκολία.

Ένα σχολείο που προσπαθεί να διαχειριστεί την πολυπολιτισμική του ταυτότητα με αρχές και ευαισθησία, χιούμορ και ευελιξία δημοκρατικά και υπεύθυνα, αξιοποιώντας όχι τον τύπο αλλά την ουσία κάθε δυνατότητας του εκπαιδευτικού συστήματος στις ενδοσχολικές και εξωσχολικές δομές.

Ένα σχολείο που υποστηρίζει την ένταξη και παραμονή στο σχολείο παιδιών με δυσκολίες, προωθεί και ενθαρρύνει τις μαθητικές πρωτοβουλίες στην οργάνωση περιβαλλοντικών και άλλων δραστηριοτήτων, σχολικών ανταλλαγών και πολυεθνικών γιορτών.

Ένα σχολείο, τέλος, που προσπαθεί να κρατά ανοιχτό το κανάλι επικοινωνίας με τους γονείς και τους μαθητές μένοντας στο πλευρό τους και όχι απέναντί τους.

Αποχαιρετώντας μαζί με το γιο μου το 46^ο Γυμνάσιο της Αθήνας, χαίρομαι που ως μητέρα και ως πολίτης είχα την τύχη να συναντήσω Δασκάλους **«με λογισμό και μ' όνειρο...»**

Με εκτίμηση,

Παυλίνα Παραδομενάκη

Φιλολόγος Παιδαγωγός

Γενική Γραμματέας του Ελληνικού Συλλόγου για το Σύνδρομο Asperger

www.asperger.gr